

Ča-snač-aj

Otevřela jsem oči a málem jsem dostala infarkt. Vedle mé postele seděl na židli podivný muž. V šoku jsem krátce vykřikla něco neurčitěho a odskočila dozadu tak prudce, až jsem se uhodila do hlavy. Před očima se mi roztančily hvězdičky. Srdce mi zběsile tlouklo, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi a vypadnout dřív, než se situace přiosťí.

Vzájemně jsme se sledovali. Já jeho očima na smrt vyděšené kořisti, on mě s ledovým klidem a dechem pravidelným jako ranní stolice. „Dobrý večer,“ pronesl ten kudrnatý blondák s úsměvem. Na pohled bylo jasné, že má jedno oko skleněné. To druhé bylo velmi pravděpodobně jeho vlastní, ale zornička byla malá a ostrá jako špendlík. Byla bych mu odpověděla, kdyby mě děs a hrůza nepřipravily o schopnost promluvit.

„Jelikož si, jak se zdá, na zdvořilosti příliš nepotrpíte, přejdeme rovnou k věci.“ Po-dařilo se mi maličko se uklidnit. Čím déle jsem na něj koukala, tím silnější jsem měla pocit, že ho odněkud znám.

„Víte, madam, já tohle obvykle nedělám. Abyste rozuměla, obyčejní lidé mě nezajímají, jsou na můj vkus příliš nudní. Preferuji nadpřirozené bytosti jako je třeba tlust'och v červené kápi nebo chodící kost-

livec. Rozhodl jsem se ale udělat výjimku.“ Zářivě se na mě usmál.

„Již nějakou dobu vás pozoruji. Čtu vaše články. A dovoluji mi říct, že jsou přinejmenším příšerné. Do všeho se pokoušíte vnést depresi a melancholii. Píšete o tom, jak jsou lidé hloupí, a přitom jste jedna z nich. Nemá to žádný náboj, chybí styl. Proč? Vězte, že jsme měli společného přítele. Nedávno se ale odebral na věčnost, nutno dodat, že to nebyla práce našeho cechu. A já po vás chci, abyste se vzbudila. Napište konečně něco pořádného! Něco, co má srdce a duši, něco, čím byste našeho přítele uctila. Jinak, a teď mě pozorně poslouchajte, jinak si pro vás přijdu. A bude to mimořádně brutální a bolestivé. To je totiž můj styl.“

Venku zaštekál pes. Bylo to tak náhlé, že jsem instinktivně otočila hlavu směrem k oknu. Když jsem se obrátila zpátky k tomu podivně známému člověku, už tam nebyl. Vstala jsem z postele, povzbuzena kofeinem, a sedla jsem si za počítač, abych mohla napsat tenhle článek a věnovat ho jednomu skutečně výjimečnému člověku. Děkujeme, sire Terry, děkujeme za všechno.

Michaela Kudrnáčová

Úprimná na Dunaji

Miesto: kníhkupectvo v meste Bratiska. Na stole predou mnou čaj a čerstvé číslo obľúbeného politicko-spoločenského týždenníku. Sediaci v pohodlnom kresle s výhľadom na Obchodnú. Rozjímam o hlavnom meste rodného štátu. Vedia, o ktoré ide, by človek čakal skepsu a hrst' sarkastických poznámok. Však je špata škaredá, komoušsky chladná, počarbaná, dokaličená, taká i onaká, len akási atrapa metropole. A nakoniec i bez metra, teda iba to pole. Žiadna Brati(slava), skôr len taká nebratská sivá Blava. Čech pri návšteve zaďakuje svojmu ateistickému Bohu zato, že Praha vyzerá tak báječne sakrálné. Spätná reakcia p. Slováka – červená farba v lícach, sklonená hlava, možno len ak zúfalo znejúca obrana v štýle: „Ale máme Tatry, há?“

Všetky hentie zažitě postrehy, které by ste čakali. A figu. Nad mestom premýšľam s jemným úsmevom v tvári. Že prečo? Lebo Bratiska je naša a je urobená na náš obraz. Nie obraz Slovenska ako krajiny, skôr Slovákov ako národa. Niekde krásna a vkusná, na iných miestach zase ako otrhaný, chudobný galgan, čo ušiel z domu v Petržalke a ešte hľadá zmysel svojho bytia. Ale najmä socialisticky bezcitná, ob-

rázok neprajnosti, lži a korupcie. Bez snahy vytvoriť čokoľvek hodnotné, lepšie je bez hodnoty a bez svedomia vymeneného za vrecká plné peňazí. Áno, to nie je práve dôvod na úsmev.

Ale Bratislava za to nemôže. Sama je prirodzená, taká ako my, nehrá sa na to, čím Slováci nie sú. Plná vysmiatych vysokoškôľakov, ktorí ťa berú do party, hej, hej, poď, ideme sa vyvaliť do trávy k Dunaju, fľaša vína spájajúca ohnivé duše, večer za kultúrou, koncert, divadlo abo čo. Ale aj hentaká, ruka ruku myje, gorily v parlamente, finančné skupiny vlastníace tvoj dom, drogujúce decká sprejujúce ďalšie graffiti v centre mesta, projekt výstavby garáží na hrade. Pravdaže, chápem Slovákov, ktorí cítia nad obrazom hlavného mesta beznádej. Ja ale takým Slovákom nie som. Pre mňa ostáva „krásavicou na Dunaji“, mojou vlastnou. Takou, do ktorej prídem zo sveta a vyplačem sa, i takou, ktorá ma robí hrdým na to dobré, čo moji národovci v minulosti dokázali. Je mi v nej dobre. Ja sa odrážam v nej a ona zasa vo mne. I keď má svoje chyby, nezakrýva ich, stojí pevne a úprimne mi pozerá do očí. Preto ten úsmev.

Matuš Guziar

Úvodník

Úvodník: snaha autora bohapustě si přivlastnit zásluhy na cizích textech, nafukování se po získání více či méně irelevantního ocenění (mimočodem, Postilion letos vyhrál cenu Postilionu pro nejlepší Postilion), nedůvěryhodná kontextualizace zastaralých článků do aktuálního dění nebo s ostatním obsahem nesouvisející příběh, který si však chce ukrást větší pozornost. Čtete následující písmenka, hlavně elka se tentokrát vydařila.

Michal Zeman

Okamžik

Z čajových sušenek stával tu minaret
Halil ho dým z provlhlých cigaret
Z těch, které přikládals k mým rudým rtům
Než prodals mě za zlatku kabaretu
Dnes už tu nestojí, ač tě to mrzí
Nepátrej po boji, rozmočily ho slzy
Mě jiný vykoupil ze šantánu
Prodávám polibky před Notre Dame
(Sklízím tu pohanu od starých dam)
Po nocích snívám o Rajasthanu
A po ránu sebou pohrdám

Eliška Bartůňková

O sto osmdesát

Je tak snadné zapomenout, že život je neustálý koloběh překotných událostí. Tak jako slunko vyjde každé ráno a zachází každý večer, stejně tak i my každé ráno vstáváme a každý večer jdeme spát. Někdy se probouzíme stejní, jindy si jdeme lehnout a víme, že až se ráno probudíme, už nebudeme takoví, jací jsme byli včera. Možná je to jen tou novou čajovou směsí říznutou kofeinem, která nám obrátila život naruby. Nebo je za tím náš tvrdě vydřený úspěch, to se potom probouzíme s egem velikosti melou-

nu. Může to být ale i smrt blízkého člověka. Někoho, kdo pro nás hodně znamenal. Slovy Lemonyho Snicketa, my víme, že náš život na zemi je jen dočasnou záležitostí, ale přesto jsme vždycky překvapeni, když se to stane někomu, koho známe. Je to jako když jdeme potmě do svého pokoje domnívající se, že následuje ještě jeden schod. A on už tam není. Noha se propadne do temné vzduchem vyplněné prázdnoty. Najednou nic není takové, jaké by mělo být. Probouzíme se neúplní,

prázdní, očima mžouráme do toho nového nepřátelského světa plného bolesti. Bolest nám připomíná, že jsme naživu, pomáhá nám překonat těžké chvíle sebemrskáčstvím. Víme, že nakonec stejně vyjdeme z bitvy s hlavou vztyčenou, i když se spoustou krvavých šrámů. To je život. A smrt k němu patří. Stejně jako čaj.

Michaela Kudrnáčová

Nerušit, prosím!

(...) *LABUTĚ JEN JEDNOU V ŽIVOTĚ PŘEKRÁSNE ZAZPÍVAJÍ, A TO JEŠTĚ PŘED SVOU SMRTÍ. OD TOHO JE ODVOZENO ONO RČENÍ O LABUTÍ PÍSNÍ. JE TO VELMI DOJEMNÉ. A TEĎ SI TO ZKUSME ZNOVU...*

Konečně nohy nahoře! Celý týden jsem se na to těšil. Až si uvařím oblíbený čaj Irish Cream a usadím se do starého červeného křesla. Až se opět začtu do akademicky neužitečných stránek humorného fantasy. Na chvíli zapomenu na koloběh studia, práce a povinností. A kvalitně si odpočinu.

PROČ TO DĚLAT ZBYTEČNĚ SLOŽITĚJŠÍ? – „Mně se tady líbí,“ odpověděla labuť. – TO S TÍM NEMÁ NIC SPOLEČNÉHO.

Zase jsem ho tam nechal příliš dlouho, pomyslel jsem si po prvním doušku silného černého čaje. Už jsem si ale zvykl. Hlavně že hřeje. Je to změna po Dračí studni, zeleném čaji, který jsem po středoškolské zkušenosti povýšil do hodnosti *věrného druha při studijních maratonech*. Dobře chutná, dá se použít na více nálevů a udržu-

je mě déle při smyslech. A asi je to i zdravější, než se dopovat šálky rozpustné kávy.

„(...) ale v místech, odkud pocházím já, jsme měli, co se hudby týče, lepší vkus.“ Možná ze setrvání části děcka v sobě jsem si začal předčítat nahlas. Měnit hlasy a přehrávat. Připomnělo mi to přípravu na maturitu z češtiny, kdy jsem chodil po bytě a přednášel *Čekání na Godota*.

OPRAVDU? A MOHLA BYS MI POSLOUŽIT NĚJAKOU UKÁZKOU? (...) – „Myslel jste, že mě doběhnete, co?“ kdákla labuť. Mružel jsem a skřehotal. Thea, kočka spící na sousední knihovně, ospale otevřela oči a dospěláckým pohledem mě odsoudila, asi i proklela. Možná jsem přehrával až moc nahlas.

Když jsem tak koukal na ty uvozovky, zarazil jsem se. Jestli jsem je napsal správně v citaci do jedné práce, kterou jsem tak radostně před hodinou poslal vyučujícímu ke zkoušce. V myšlenkách se mi pomalu rýsoval obraz dané stránky. Asi jo, a vrátil

jsem se ke čtení. Už pouze očima.

„To byl ale hloupý trik.“ Nebo ty uvozovky měly být až za tou čárkou? *„Myslel jste si, že se zapomenu a zazpívám vám pár akordů z Hohenlohenweisse, co?“ – TO NEZNÁM.* Na konci stránky mi to nedalo. Zvedl jsem se a zapnul notebook.

Po chvíli jsem se uklidněn vrátil zpět. Do vyhrátého křesla mezitím přesídlila Thea. Koukala, jako by o ničem nevěděla. To je moje místo. Za vzdorovitého mňoukání jsem ji přemístil do vedlejšího křesla a vrátil se ke knize.

„To je ta, co začíná ‚Schneide meine eigenen Hals –‘ – DĚKUJU TI, řekl Smrt. Kosa sykla.

S úsměvem jsem se napil hořkého čaje a pokračoval v četbě. Jen jestli je správně ta citace...

Ze zvyku: PRATCHETT, Terry, *Maškaráda*, Praha 2008, s. 74–75.

Václav Škořepa

Jó vole, pokrok nezastavíš

Možná kdybych zvednul hlavu od telefonu, směrem ke žlutým cedulím s upozorněním o výluce, hledal bych jiné spojení, jinou cestu. Takhle tu budu jako blb stát ještě hezkejš pár minut, než se uráčím zjistit svůj omyl. Nu co, očividně mě ten idnes s malejma písmenkama baví.

Dobrý, stihnul jsem tamtu tramvaj

...

Tramvaják si to jak s hnojem štráduje k Jindřišské. Mám zhruba 10 minut, než se došourá na moji zastávku. Co budu dělat? Čučet do telefonu.

plejtval drahocenným FUPkem sám. Jenže naproti babča honí placatej displej, až se z ní kouří. Co babča, i dědek a jejich vnoučata. Chudáci, jsou menší než jejich Samsungy.

Lol, to je dobrá babi

...

Už pelášim mezi davy turistů, abych si kecnul ke kompu v kanceláři kousek od Prašný brány. Turisté jsou na proplétající se lidi zvyklí. Většinou jenom dál něco melou, občas i zvednou tu debilní tyč s telefonem na konci.

lepim od kancl židle a razim k tomu Chorvatovi na oběd – je fajn a vaří na úrovni, tak co.

Konečně se po úmorném dopoledni zaměju – stojím v davu (opět) turistů naproti Hyberský a koukám, jak to japonský děvče bourá hordy jinejš Japonců přede mnou. No, nesměju se dlouho, přejede mě taky. Ta blbost na dvou kolech vedle sebe a obrovským pind'ourem, kterým se zatáčí.

Jó vole, pokrok nezastavíš

A kéž tě na tom nabere kráva na rohy

Pavel Janda

Nikdo nečeká, že bych v Praze takhle ráno

Kolem poledne se s kručením v břiše od-